

καὶ τὴν εὕρισκεν ἀκατάλληλον. Προσέλαβεν ὁμῶς ἀμέσως τὴν προτέραν ἡρεμίαν καὶ ἔκραξεν :

— Ἰουστίνη.

Οἱ κλάδοι παρεμερίσθησαν πάλιν καὶ ἐπανεφάνη ἡ μελαγχροινὴ μὲ τὴν χρυσίζουσαν ἐπιδερμίδα.

Ἦτο πάντοτε ὠραία, ἀλλ' εἶχεν ἀλλάξει ἐνδυμασίαν. Ἡ παγοδρομὸς τοῦ σκέτιν καὶ ἡ κομποπρεπὴς τοῦ μελοδράματος ἦτο μετριῶς ἐνδεδυμένη, ὥς ἐμπρέπει εἰς θαλαμηπόλον καλῆς οἰκίας.

Τὸ αἰνιγματῶδες τοῦτο πρόσωπον ἐπροχώρησε καὶ οὐδόλως ἐφάνη ἐκπλαγέν, διότι εἶδε τὸν Μάξιμον.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

N. I. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ

Η ΑΡΑΠΙΣΣΑ

Διήγημα

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Γνωρίζομεν πάντες ὅτι ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι ἀγαπῶντες καὶ μανιωδῶς ποθοῦντες τὰς μάχας καὶ τοὺς πολέμους. Τὸ αἷμα τὸ ἀνθρώπινον, τὸ πῦρ τὸ καταστρεπτικὸν τοὺς τρέφει, τοὺς ζωογονεῖ, χαίρονται νὰ διέρχεται ὁ βίος των μέσῳ τραχυῆς καὶ κινδύνων. Ἄλλοι εὐφραίνονται εἰς τὴν τρικυμίαν, ἡ θύελλα καὶ ὁ φυσικὸς ἐκεῖνος πόλεμος τῶν στοιχείων, ὁ διεξαγόμενος ἐν τῷ μέσῳ ἀνοικτῆς θαλάσσης ἐξηγριωμένης, πληροῖ τὰ σπλάγχνα τῶν ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε παρορῶσι τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον. Ἡ ὑπαρξὶς των, ἡ ἐλαχίστη ἐκεῖνη ζωὴ καὶ ἡ τόσον εὐτελής, ἵσταται ἀπαθὴς καὶ ὑπερήφανος εὐρισκομένη καὶ κινδυνεύουσα μεταξὺ τοῦ ζοφεροῦ ἐκείνου οὐρανοῦ καὶ τῶν ἀγρίων κυμάτων. Ἀνεξερεύνητος ἡ ἀνθρωπίνη φύσις καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ιδιοτροπία. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες παρακμάθονται θεαταὶ εὐχαριστημένοι καὶ διασκεδάζουσι παρατηροῦντες θηριομαχίας, ἀνθρώπων ὁμοίων αὐτοῖς, δὲν πρέπει νὰ ἐπισύρῃσι τὸν θαυμασμόν τοῦ κόσμου ἢ τοῦλάχιστον πάντος ἐξερευνητοῦ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ;

Πίπτει μία ξανθὴ καὶ ὠραία κεφαλὴ νεανίου ὑπὸ τὴν μάχαιραν τῆς λαίμηττόμου καί, ἀντὶ νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὴν λύπην μας, ἐναθρυνόμεθα νὰ τὴν παρατηρῶμεν αἰματόφυρτον, νὰ τὴν ἐξετάζωμεν, νὰ τῆς ἀνοίγωμεν τὸ στόμα καὶ τοὺς ἀπλανεῖς ὀφθαλμούς, αἰσθανόμενοι εἰδὸς τι φρικώδους εὐχαριστήσεως καταπλημμυρούσης τὴν καρδίαν μας.

Ὅλα ταῦτα καὶ πόσα ἀκόμη εἶνε θησαυροὶ τεθαμμένοι καὶ ἀγνωστοὶ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διαπλάσει τοῦ σοφοῦ πλάσματος, τοῦ τελειότερου τῶν ὄντων, τοῦ ἀνθρώπου !

Τῇ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ μὴ ἐκπλησώμεθα διὰ τίποτε. Πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἶνε φυσικόν, καὶ συμβαίνει, διότι ἔπρεπε νὰ συμβῇ. Οὐτε τίποτε περισσότερον, οὔτε

τίποτε ὀλιγώτερον. Ὑπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἥλιον εἶνε ὅλα φυσικὰ φαινόμενα. Τὸ ἦττον τέλειον καὶ ἐν συγκρίσει ἀδύνατον εἶνε τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου — ἡ δύναμις δηλαδή ἐκεῖνη ἡ νομίζουσα ὅτι κέκτηται τὴν προνόμιον νὰ ἐρευνᾷ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος παντὸς πράγματος καὶ οἰουδὴποτε γεγονότος. Πόσον καλλίτερος θὰ ἦτο ὁ κόσμος ἀνευ ἐρεύνης ! ἂν ἡρκύνεθα νὰ παρατηρῶμεν καὶ νὰ θαυμάζωμεν τὰ γινόμενα, χωρὶς νὰ ζητῶμεν τὸ διατί. Τίς γνωρίζει εἰς πόσα σφάλλομεν, καὶ πόσων εὐτελῶν ἀντικειμένων ἀγνοοῦμεν τὸν μέγαν προορισμὸν καὶ τὰς ἰσχυρὰς δυνάμεις.

Ἀλλὰ ἐν τῶν μεγαλειτέρων τῆς δημιουργίας εἶνε καὶ αὐτὸς ὁ ἐσωτερικὸς ἀνθρώπος, αὐτὸς ὁ λεγόμενος ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἡθικὸς ἀνθρώπος.

Βάθος ἀμέτρητον, πλάτος ἀόριστον, σκότος αἰώνιον βασιλεύει εἰς ὅ,τι καλοῦμεν καρδίαν, θεωροῦντες ταύτην ὡς τὴν ἑδραν τῶν αἰσθημάτων μας. Ἡμεῖς οἱ ἡσυχώτεροι, οἱ ταπεινότεροι καὶ αὐτοστιγμὴ μεταβαλλόμεθα εἰς θηρία ἀνήμερα. Τὴν μίαν στιγμὴν θεωροῦμεν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς διὰ κατὶ τι, ἴσως ἀσήμαντον, καὶ τὴν ἄλλην δυστυχεῖς δι' ἐπελθοῦσαν, ἴσως ἐσφαλμένην, ἰδέαν ἢ κακὴν ἐκτίμησιν τῶν περιστάσεων. Εὐδιαθετοῦμεν, κακοδιαθετοῦμεν διὰ τίποτε· εἴμεθα νευρικοὶ καὶ μᾶς ταρασσεῖ τὸ ἐλάχιστον. Καὶ οὕτω διερχόμενοι τὸν βίον μας, ὑπὸ τὸ κράτος ἀσταθῶν ἐντυπώσεων καὶ ἀνοήτων σκέψεων, δὲν γνωρίζομεν οὔτε τί ζητοῦμεν, οὔτε τί ἐπιθυμοῦμεν.

Ἐν τῷ πελάγει ἔμῳς τούτῳ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι ὑπάρχουσι καὶ στιγμαὶ τῆς ζωῆς μας, λίαν εὐχάριστοι καὶ παραδόξοι ἄμα.

Ἐν ποτήριον ὕδατος, εἰς χαιρετισμὸς, μία λέξις, ἐν συμπαθὲς βλέμμα καθιστᾷ ἡμᾶς εὐτυχεῖς. Καὶ ἡ εὐτυχία μας αὕτη ὅσον ἀπροσδόκητος εἶνε, τόσον ὁμῶς διαρκεῖ καὶ ὀλίγον. Πλὴν ἀπολαμβάνομεν αὐτῆς, εἶνε ἀληθὲς τοῦτο καὶ παρήγορον, ἀδιαφοροῦντες ἂν κατόπιν μετανοῶμεν ἢ τὴν θεωρῶμεν γελοίαν.

Βεβαίως ὁ ἀναγνώστης μου μὲ ὅλον αὐτὸ τὸ προοίμιον περιμένει ἀνυπομονῶς νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν διήγησίν μου, διὰ νὰ μάθῃ τέλος τί περιέρχεται, τί ἀπροσδόκητον ἔχω νὰ τῷ διηγηθῶ, κατόπιν τῆς θεωρίας. Ἐχει δίκαιον καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγώ. Διότι ἐγώ, ὅ,τι θὰ τῷ διηγηθῶ τόρᾳ εἶνε γεγονός, ὑπερ μὲ συνέβη καὶ εἶχον ἐπομένως ἀνάγκην νὰ τὸ δικαιολογήσω, καταρῶμενος οὕτω τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μας.

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος περιέγραψα τὸ φρόνητρον τῶν παιδικῶν μου χρόνων· οἷα ἀπάτη ! καὶ ἦτο τοῦτο μία καλὴ καὶ συμπαθὴς γραῖα μαῦρη, ἥτις μὲ εἶχεν ἰδῆ γεννηθέντα, ἡλικιωθέντα, καὶ μὲ ἡγάπα. Πλὴν εἰς τὸ δεύτερον, τὸ καὶ προκείμενον, μετὰ πόσης περιεργείας θὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώστης μου ὅτι ἀκριβῶς πρόκειται περὶ τοῦ ἐναντίου, διότι ἐν ταῦθα εἶμαι ὁ θερμὸς λάτρης καὶ

τρελλὸς ἐραστὴς μιᾶς μαύρης δούλης.

Ἦτο καὶ αὕτη Ἀράπισσα, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐνθυμοῦμαι εἰς ὅλον μου τὸν βίον· τὴν ἡγάπων μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μου, μὲ ὅλας τὰς αἰσθήσεις μου. Ἐγὼ λευκὸς νὰ ἐρῶμαι μαύρης δούλης μὲ τὰ πλατέα χεῖλη της ; Παράδοξον πολὺ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀληθές. Καὶ βεβαίως, ὅτι σφοδρώτερον ἔρωτα δὲν ἡσθάνθη ποτέ. Μοὶ ἤρεσαν ἑξαφνα τὰ ὠραία μάτια τῆς Ἑλένης, τὰ ξανθὰ μαλλία τῆς Μαρίας, ἡ ζωηρότης καὶ ἡ κοκκινάδα πολλῶν ἄλλων ἐκτάκτου καλλονῆς γυναικῶν, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡσθάνθη διὰ τὴν μικρὰν αἰθιόπιδά μου, δι' ὅλον της τὸ σῶμα, δι' ὅλην της τὴν βελούδινον मुखάδα, δὲν δύναται μόνον νὰ ὀνομασθῇ ἔρωτος, ἦτο ἀφοσίωσις, ἦτο κάλλιον ιδιοτροπία τῶν τρελλῶν νεανικῶν μου χρόνων.

Ἦτο ἡ δωδεκάτη νυκτερινὴ ὥρα, ἐνθυμοῦμαι, καὶ νυσταλέος μετὰ δύο φίλων μου ἔπινον οἶνον γνήσιον ἐλληνικὸν εἰς τι ζυθοπωλεῖον—οἶνον καὶ οὐχὶ ζῦθον, διότι τὸν ζῦθον δὲν τὸν αἰσθάνομαι. Αἴφνης εἰσῆλθεν ὁμᾶς ἀνθρώπων, τραγουδιστῶν ἀνατολικῶν ἁσμάτων. Ἐν τῷ ζυθοπωλεῖῳ ἐκείνῳ δὲν ὑπῆρχον, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, πολλοί, ἦσαν ὁμῶς ἀρκετοί, ὅπως συλλέξωσιν οἱ τραγουδισταὶ ὀλίγας πεντάρας. Τὸ ντέλφι ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὸ θαυμάσιον μέρος του, παίζόμενον ὑφ' ἐνὸς μικροῦ αἰθίοπος, ἔχοντος κεκαλυμμένην σχεδὸν ὀλόκληρον τὴν κεφαλὴν. Ἀμα ὁμῶς ὀλίγον ἐπλησίασαν πρὸς ἡμᾶς οἱ παίζοντες, παρετήρησα, μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ὁ μικρὸς μαῦρος, ὁ παίζων θαυμασίως τὸ ντέλφι, ἦτο νεανὶς μαῦρη, ἥτις, ἐνθουσιασθεῖσα ἐκ τῆς ὑποδοχῆς μας, ἀπέσπασεν ὀρμητικῶς τὸ μανδύλιον ἐκ τῆς κεφαλῆς της καὶ ἤρχισε νὰ τραγῳδῇ καὶ νὰ κτυπᾷ τὸ ντέλφι. Τὸ γλυκὺ τῆς φωνῆς της, ἡ εὐκνησία τῆς χειρὸς της καὶ τὸ εὐλύγιστον τοῦ σώματος της, προύκλεσαν ἐπισιθητῶς τὸν δίκαιον θαυμασμόν πάντων, καὶ ἐμοῦ ἰδίως. Ἐψάλλεν ἔν, δύο, τρία ἁσμάτια ἐλληνικὰ καὶ ἐγείρασα τοὺς ὀφθαλμούς διηυθύνθη πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ τῇ προσφέρω τὸ εὐτελὲς κερμάτιον, τὴν πεντάραν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπαθον ἀνεξήγητόν τι, ἡσθάνθη θέρμην καὶ φρίκην καὶ ἀγαλλίασιν ἀνέκφραστον, τῇ ἔρριψα ὅσα χρήματα εἶχον καὶ τὴν πρεκέλευσα νὰ τραγῳδῇ ἐκ νέου. Ἐκεῖνη γελᾶσασα, τὸν ἀραβικὸν γέλωτα τῶν πλατέων χειλέων της, μὲ νύχαιστησε καὶ ἔψαλλεν ἐκ νέου. Οἱ μαῦροι καὶ ἀμυγδαλωτοὶ ὀφθαλμοὶ της ἔπιπτον θερμοὶ πρὸς ἐμὲ καὶ τοὺς ἡσθάνομην, οἱ ὀδόντες της διεκρίνοντο λευκότετοι καὶ τὸ βαθύ μέλαν χρῶμα τοῦ προσώπου της στίλβον ἐξ ἰδρώτος μοὶ παρεῖχε τὴν ἡδυτάτην ἰδέαν τῆς ἀναπαύσεως.

ὦ ! ἐὰν ἡ κεφαλὴ μου ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ στήθους της, πόσον γλυκέως θὰ ἔκλειε τὰ βλέφαρά της, εἰς τοιοῦτον βελούδινον ὕπνον !

Δὲν ἔστεργον νὰ ἀναχωρήσω, μολονότι ἦτο προκεχωρημένος μεσονύκτιος ἂν δὲν ἐμάνθανον λεπτομέρειάν τινὰ ἐνδιαφέρου-

σαν διὰ τὴν ἐκλεκτὴν μου. Τοῦτο καὶ ἐγένετο· ἔμαθον, ὅτι κατ'ῶκει εἰς τὸ δεῖνα μέρος, πλησίον τοῦ ἐκεῖ παντοπωλείου, καὶ ὅτι ἡδυνάμην νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Ἦτο θυγάτηρ ὁμοφύλου τῆς ἐργάτου, ἥτις τὴν νύκτα διήρχετο τὰ καφενεῖα καὶ τὰ ζυθοπωλεῖα τραγυδοῦσα, τὴν δὲ πρῶτον κατεγίνετο εἰς τὰς οἰκιακὰς τῆς ἐργασίας.

— Αὐρίον, μαύρη μου ὠραία, καλὴν ἐντάμωσιν, τῇ εἶπον, καὶ τὴν ἁλινύκτησα.

Ἐκείνη ἐκ δευτέρου ἐγέλασε.

Τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἐκοιμήθην καθόλου. Ἡ ἐντύπωσις, ἣν μοὶ διήγειρεν ἡ συμπαθὴς μαύρη, ἦτο τόσον ζωηρά, ὥστε ὁ νοῦς μου ὅλος καὶ ἡ καρδιά μου ἐδωσμεύοντο ὑπὸ ταύτης. Ἦσθάνομην καὶ σὺν φοβερᾷ. Νὰ ἀναγνωρίσω ὅτι ἡγάπων τὴν αἰθιοπίδα ἐκείνην μοὶ ἔκαμνε ἐντροπήν, ἀλλὰ πάλιν, ἐσκεπτόμην, ὅτι βεβαίως πάθος φοβερόν, ἔρως ἄγριος ἐνεφώλευσεν εἰς τὰ στήθη μου. Θεέ μου! ἀνέκραξα, καὶ νὰ γίνω οὕτω αἰχμάλωτος μιᾶς ποταπῆς μαύρης δούλης! Καὶ ἤνοιξα ὀρμητικῶς τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἀναπνεύσω.

Ἡ νύξ ἦτο σιγαλὴ καὶ ὁ οὐρανὸς ἔναστρος. Πρὸ ἐμοῦ ἡπλοῦτο πεδιάς μελανίζουσα, καὶ ἡ σιγὴ ἐκείνη τῆς νυκτὸς συνδυαζομένη πρὸς τὸ μυστηριώδες τῆς νυκτίας ὥρας ἐπλημμύρισαν τὴν καρδίαν μου αἰσθημάτων εὐφροσύνων. Ἦμην χαρούμενος. Τάχα ἡ νύξ δὲν εἶνε μαύρη καὶ δὲν εἶνε συνάμα καὶ τόσον θελκτικὴ καὶ ὠραία; Καὶ ἐνώπιον τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ ἀγνώστου θεοῦ μου ὡμολόγησα ἀκουσίως, ὅτι ἡγάπων τὴν μαύρην ἐκείνην νεάνίδα.

Τὰς ὥρας ὅλας τῆς νυκτὸς διήλθον εἰς τὸ παράθυρον ἄγρυπνος, ἡ ἡμέρα ἦλθε καὶ ὁ ἥλιος πάλιν μὲ μετέφερεν ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ὀνείρων εἰς τὸν κόσμον τῆς πραγματικότητος. Ἐπρεπεν ὅμως νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κατοικίαν τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀντικειμένου.

Ἐδῶ-ἐκεῖ περιπλανηθεὶς ὀλίγον εὗρον τὸ παντοπωλεῖον καὶ εἶδον πλησίον ἐκείνου μίαν μικρὰν καὶ ρυπαρὰν καλύβην· ἦτο αὕτη, βεβαίως, ἡ φωλεὰ τοῦ ἀραβικοῦ πτηνοῦ μου.

Εἰσῆλθον· χῶμα κατὰ γῆς καὶ χόρτα ἀπεξηραμένα ἄνωθεν, ὀλίγος πλίνθος καὶ πολλοὶ πάσσαλοι. Τοῦτο ἦτο τὸ ὑλικόν, ἐξ οὗ ἀπηρτίζετο ἡ καλύβη τῶν ἀγρίων ἐκείνων ἀνθρώπων. Σιδηρὰ παντοῦ καὶ πῦρ φλογώδες ἀσβεστον εἶς τινα γωνίαν. Οὐδένα εἶδον εἰσερχόμενος· μετὰ στιγμὴν ὅμως διέκρινα κχοτράχχλον γρατῶν μόλις κινουμένην.

— Καλὴ μέρα, γερόντισσα, τῇ εἶπον, καὶ στραφεῖσα ὀλίγον μὲ ἀντεχαιρέτισε δειλῶς.

Ἦτο αὕτη ὄψις φρικώδης. Μαύρη καὶ ρυπαρά, κεκυρωμένη ἐκ τῶν πολλῶν γηρατειῶν τῆς καὶ συγνῆς, ἴσως ἐκ τῶν δοκιμασιῶν τοῦ ταλαιπωροῦ βίου τῆς, ἐνεποιεῖ οἶκτον καὶ ἀποστροφήν.

Ἄλλὰ καθ' ὃν χρόνον ἔκαμνον τὰς πα-

ρατηρήσεις μου ταύτας, αἰφνης στραφεὶς βλέπω ἐνώπιόν μου τὴν μαύρην ἐκείνην, τὸν δαιμόνιον ἄγγελον τοῦ ἔρωτός μου. Εἶχον δίκαιον, καὶ ἡ λευκὴ ἡμέρα τὴν ἐδείκνυνεν ὠραίαν. Ἦτο ὠραία αἰθιοπίς προκαλοῦσα τὸν θαυμασμόν καὶ ἐγείρουσα τὴν συμπάθειαν πάντων. Ἐχει καὶ ἡ φυλὴ αὕτη τὸ ὠραίόν της. Καὶ πῶς ὄχι; μήπως ἡ ὠραιότης εἶνε ἀποκλειστικὸν δῶρον τῶν λευκῶν μόνον;

Μὲ ἐδέχθη ἡ νεάνις ἐκείνη μετὰ πολλῆς χαρᾶς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλησαν, ἐκάθησα καὶ ἐκάθησε πλησίον μου. Πιστεύσατε, ἀπαισιόδοξοι ἀναγνώσται, εἰς τὴν εὐτυχίαν μου! Ἐφόρει κοκκίνην καμίζαν, ἥτις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέλαν χρώμα τῆς, τὴν καθίστα ὠραιότεραν.

— Καὶ αὕτη ἡ γρατῶν, τὴν ἠρώτησα.

— Εἶνε ἡ μήτηρ μου, μοὶ ἀπήντησεν.

Ἀπαντῶσα δὲ εἰς σχετικὰς ἐρωτήσεις μου, μοὶ εἶπεν, ὅτι ἐγεννήθη ἐνταῦθα, ὅτι εἶνε χριστιανή, ὅτι ὁ πατήρ της εἶνε ἐργάτης, αἰθίωψ καὶ ἐκείνος, καὶ ὅτι τὸ μόνον, ὅπερ γνωρίζει, εἶνε, ὅτι τὴν μητέρα της τὴν ἔφερεν ἕνα ξένο καράβι· καὶ τὴν ἐπώλησαν, ὥσάν σκλάβαν, ἀντὶ δύο σάκκων ἀλεύρου καὶ ὀλίγου ἐλαίου εἰς ἕνα πολὺ εὐγενῆ κύριον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην κατὰ τι ἀνεπόλησα, καὶ στραφεὶς ἵνα παρατηρήσω τὴν γρατῶν ἐκείνην, ὦ! φρίκη, εἶδον ἐνώπιόν μου, ὑπὸ φρικωδεστέραν ὄψιν, τὴν τύραννον τῶν παιδικῶν μου χρόνων· ἦτο ἡ ἰδία. Ἡ μήτηρ μὲ ἐβασάνισε κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, ἡ θυγάτηρ τῆς μοὶ ἐνέπνευσε τὸν θερμότερον ἔρωτα κατὰ τὴν νεανικὴν.

Θεέ μου! συνδυασμοὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ποία τάχα μυστηριώδης ἄλυσις συνδέει τοιαύτας ἀντιθέσεις;

Καί, κρατήσας τὴν καρδίαν μου, ἐστράφην, διὰ νὰ παρηγορηθῶ, πρὸς τὴν ἐρωμένην μου, διότι ἦτο ἀληθὲς ὅτι τὴν ἡγάπων.

Τὰ βλέμματά μου ὅμως αἰφνης ἐθαμβώθησαν. Ἡ καλλονὴ τῆς μαύρης ἦτο ἐξαισία, πλὴν ἡ ὁμοιότης τῶν πλατέων χειλέων τῆς πρὸς τὰ τῆς μητρός της, ὁ τύπος ἐκείνος ὁ κρύφιος, ὁ συνδέων τὴν μητέρα πρὸς τὸ τέκνον, ἡ ὑπὸ τὴν ὠραιότητά της λαμπρύνουσα ἰδέα τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ὄψεως, μοὶ κατέστρεψαν τὰ πάντα. Ἦσθάνομην ὅτι αἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας διετηροῦντο ἀκόμη τόσον ζωηραί, ὥστε νὰ καταπνίξωσι καὶ τὸν σφοδρότερον ἔρωτά μου. Ἐπασχον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ ὑπέφερον ἐσωτερικὴν διαμάχην. Καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἀνακουφίσω ἐμαυτὸν κἄπως, ἀνεκάλουν τὰς στιγμὰς τῆς παρελθούσης νυκτὸς, ἃς εἶχον διέλθει εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον, ὅτε κατὰ πρῶτον εἶχον γνωρίσει τὴν μικρὰν ἐκείνην μαύρην.

Πλὴν εἰς μάτην· τὸ πᾶν εἶχεν ἐν ἐμοὶ σβεσθῆ. Οὐδὲν πλέον ἡσθάνομην ἢ φρίκην καὶ θαυμασμόν. Μετὰ πάροδον τῶσων ἐτῶν ἐπέπρωτο ἡ κατηραμένη ἐκείνη ὑπαρκτὴς νὰ σβέση τὴν φωτεινότεραν λαμπράδα τῆς καρδίας μου. Ἦτο, φαίνεται,

πεπρωμένον νὰ μοὶ πικράνῃ καὶ τὴν γλυκυτέραν στιγμὴν τοῦ βίου μου.

Αἱ συμπτώσεις καὶ τὰ παράδοξα ἃς διέπωσι τὰς τύχας τοῦ κόσμου τούτου! εἶπον καὶ ἐκκενώσας αὐτῆς τὴν θυλάκιόν μου εἰς τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος ἐκείνης ἀπῆλθον.

Τὴν ἐχαιρέτισα καὶ τῇ εἶπον, ὅτι θὰ τὴν ἐνθυμούμαι· ἐκείνη ἐγέλασε καὶ εἶδον τὸν τρίτον ἐκείνον γέλωτά της μὲ ὄμμα ἀπαθὲς καὶ ἀδιάφορον.

Ἀνεχώρησα σκεπτόμενος καὶ πιστεύων, ὅτι αἱ παιδικαὶ ἡμῶν ἐντυπώσεις κυριαρχοῦσι καθ' ὅλου μας τοῦ βίου.

Ἐν Λευκάδι.

ΝΙΚΟΛ. ΙΩ. ΣΓΑΜΑΤΕΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι, στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἑκάστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα δέκα τεύχη τοῦ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ
τοῦ Α. Lutaud

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ ὑφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς κ. Α. Δ. Καλλιθωκά, πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 80** ἑκάστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἀποστέλλονται ἀντὶ **λ. 80**.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις :

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῇ Ἑξωτερικῇ φρ. χρ. 12.

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

εἰς ἴδιον τεύχος ἐκ σελίδων 400
καὶ πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δραχμῶν 2.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ἄ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιόδικου τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῇ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῇ Ἑξωτερικῇ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῇ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσίᾳ στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομίσθη ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς **Κορίννης**, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

ΜΕΛΑΝΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ εἰς τενεκές ἐκ μιᾶς ὁκάς καὶ 70 δραμίων πωλεῖται ἀντὶ **δρ. 4, 25**, ἐν τῇ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».